وقتی یکی از شما به نماز می ایستد، با پروردگارش مناجات می کند و پروردگارش، میانِ او و قبله است. پس هیچکس به سوی قبله اش آب دهان نیندازد؛ بلکه آب دهانش را به سمت چپ یا زیرِ پایش بیندازد.

از انس بن مالک رضی الله عنه روایت است که رسول الله صلی الله علیه وسلم آبِ دهانی را در جهتِ قبله مشاهده کرد و از این کار به اندازه ای ناراحت شد که آثار ناراحتی در چهره اش نمایان گشت. پس برخاست و آن را با دستِ خود پاک کرد و فرمود: «إنَّ أحَدَكُم إذا قَام في صَلاتِهِ فَإنَّهُ يُنَاجِي ربَّهُ، وإنَّ ربَّهُ بَينَهُ وبَينَ القِبْلَةِ، فَلا يَبْزُقَنَّ أحدُكُم قِبَل قِبْلتِه، ولكِن عَنْ يَسَارِهِ أوْ تحْتَ قدَمَيهِ»: «وقتی یکی از شما به نماز می ایستد، با پروردگارش مناجات می کند و پروردگارش، میانِ او و قبله است. پس هیچکس به سوی قبله اش آب دهان نیندازد؛ بلکه آب دهانش را به سمت چپ یا زیرِ پایش بیندازد». سپس گوشه ای از ردایش را گرفت و در آن آب دهان انداخت و دو سویش را به هم مالید و فرمود: «أَوْ يَفْعَلُ هَكَذَا»: «یا چنین کند».

[صحیح است] [متفق علیه]

رسول الله صلی الله علیه وسلم آبِ دهانی را در دیوار مسجد و در جهت قبله می بیند و این کار بر ایشان گران تمام می شود تا جایی که اثر ناراحتی ناشی از دیدن آن در چهره ی مبارک نمایان می گردد؛ پس خود برخاسته و اثر آن را با دست شریفش از بین می برد و اینگونه به امتش آموزش داده و در برابرِ پروردگارش تواضع می کند؛ سپس یادآور می شود که هرگاه بنده به نماز می ایستد، درواقع با ذکر و دعا و تلاوت آیات به مناجات با پروردگارش روی آورده است، بنابراین شایسته است خشوع در نماز را رعایت کرده و عظمت و بزرگی کسی را به یاد آوَرَد که با او مناجات نموده و با قلب خود به او روی آورده است. و از هرگونه بی ادبی در برابر الله متعال دوری کند و در جهت قبله آب دهان نیندازد. سپس رسول الله صلی الله علیه وسلم صحابه را راهنمایی نموده و آموزش می دهد که هرکس در حین نماز ناچار به انداختن آب دهان شد، در سمت چپش یا زیر پایش آب دهان بیندازد یا آن را در گوشه ی لباسش خالی کند و برای از بین رفتن آن لباسش را به هم بمالد. و بر نمازگزار لازم است که روی آوردن خود به الله متعال و روی آوردن الله متعال به او را در نظر داشته و با تمام وجود آن را احساس کند؛ هرچند الله متعال در آسمان و بالای عرش می باشد، اما روبروی نمازگزار است. چون الله متعال بر همه چیز احاطه دارد و «لَيْسَ كَمِثْلِهِ شَيْءٌ وَهُوَ السَّمِيعُ الْبَصِيرُ» [شوری: 11] «هیچ چیز همانند الله نیست و شنوایِ بیناست». و این بدان معنا نیست که الله متعال آمیخته با مردم است یا در مکانی است که نمازگزار می باشد؛ الله متعال از این مفاهیم پاک و مبراست؛ بلکه الله متعال نزدیک نمازگزار و کسی است که او را می خواند؛ و این نزدیکی چنان است که شایسته و لایق جلال و عظمت او می باشد و نزدیکی او مانند نزدیکی مخلوق به مخلوق نیست بلکه نزدیکی خالق به مخلوق است که تماما متفاوت می باشد؛ مثال آن در میان مخلوقات، خورشید است که بالای سر ماست و با این همه در وقت طلوع و غروب در برابر ما قرار دارد. و مثال برتر برای الله متعال است.

http://www.sunnah.global/hadeeth/fa/show/10880